

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 132/2020
11.06.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Иван Раденковић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Министарство унутрашњих послова, Управа граничне полиције, коју заступа Државно правобранилаштво – Одељење у Лесковцу, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1776/2019 од 10.09.2019. године, у седници одржаној 11.06.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1776/2019 од 10.09.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П1 1193/17 од 20.03.2019. године, ставом првим и другим изреке, одбијен је приговор апсолутне и месне ненадлжености суда, као и приговор застарелости потраживања. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име разлике између исплаћене и припадајуће плате по основу рада у сменама, за период од 01.08.2014. године до 30.09.2014. године, исплати износе означене у изреци за сваки месец појединачно, са законском затезном каматом од доспелости до исплате. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу наканди трошкове парничног поступка у износу до 51.300,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1776/2019 од 10.09.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у ставу првом и другом изреке. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу другом и трећем изреке и одбијен тужбени захтев којим је тражено да се тужена обавезе да тужиоцу, на име мање исплаћене зараде по основу сменског рада за период од 01.08.2014. године до 30.09.2014. године, исплати укупно 4.432,22 динара, у појединачно означеним месечним износима, са законском затезном каматом од доспећа сваког износа до исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу наканди трошкове парничног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права .

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. у вези са чланом 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у радном односу код тужене, распоређен на радно место полицијског службеника и у периоду од 01.08.2014. године до 30.09.2014. године је континуирано обављао рад у сменама. Тужиоцу у спорном периоду није обрачунат коефицијент за сменски рад прописан Посебим колективним уговором за полицијске службенике од 28,6%, већ је вредност овог коефицијента приликом обрачуна зараде тужиоцу износила 0,145. Према налазу вештака економско – финансијске струке, суд је утврдио разлику између обрачунатог додатка за сменски рад од 28,6% од основне плате и додатка за сменски рад према признатом коефицијенту за сменски рад од 0,145.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је нашао да је увећање за сменски рад требало да буде у висини од 28,65, због чега је усвојио тужбени захтев.

Одлучујући о жалби тужене правилно је нижестепени суд пременио материјално право када је преиначио првостепену пресуду и као неоснован одбио тужбени захтев из разлога које као правилне прихвата и овај суд.

Према одредби члана 11. став 1. тачка 6. Правилника о платама запослених у МУП-у, запослени има право на додатак на плату за сменски рад у случају да он није вреднован кроз коефицијент плате, у складу са Појединачним колективним уговором за полицијске службенике и Законом о полицији (став 7. наведеног члана).

Посебним колективним уговором за полицијске службенике („Службени гласник РС“, бр. 18/11) и Посебним колективним уговором за полицијске службенике („Службени гласник РС“, бр. 22/15 и 70/15), предвиђено је да полицијски службеник има право на додатак на плату и то за рад у смени у висини од 26%, уз увећање од 10% у складу са одредбом члана 147. Закона о полицији, односно 28,6% од основне плате ако ради на пословима на којима се сменски рад уводи повремено.

Законом о полицији, који се у конкретном случају примењује, одређено је да се основна плата запослених код тужене састоји од основице коју утврђује Влада и основног и додатног коефицијента у односу на звање, радна места, односно послове на којима се стаж осигурања рачуна са увећаним трајањем, посебне услове рада, опасност, одговорност и сложеност послова (члан 146. став 2.). Додатни коефицијент утврђен у складу са чланом 146. став 2. истог закона, применом на основицу увећава плату за 30% до 50% у односу на плате других државних службеника (147. став 1.). Према одредби члана 147а наведеног закона, запослени има право на додатак на плату: 1) 121% од основне плате за рад на дан празника који је нерадни дан: 2) 28,6% од

основне плате за рад ноћу (од 22.00 часа до 06.00 часова наредног дана); 3) 28,6% од основне плате за рад у смени, ако ради на пословима на којима се сменски рад уводи повремено; 4) за прековремени рад 28,6% од основне плате; 5) за додатно оптерећење на раду (уз навођење додатних оптерећења).

Из чињеничног утврђења произлази да је тужилац је у спорном периоду радио у сменама и за тако обављени рад, тужиоцу је увећана зарада кроз коефицијент 0,145% од основице, по коме је тужена вршила обрачун и исплату зараде тужиоцу.

Имајући наведено у виду, тужилац није радио на пословима на којима се повремено уводио сменски рад, већ на пословима са континуираним сменским радом који је вреднован кроз коефицијент плате. Како је нередовност у раду на неким радним местима стални услов рада и тако је вреднован кроз коефицијент, а на неким радним местима није стални услов рада већ се уводи повремено, то ни запослени на тим радним местима нису у истом положају. То није у супротности са одредбом члана 8. Закона о раду, па је неосновано позивање ревидента на право запослених на једнаку зараду за исти рад или рад исте вредности које остварују код истог послодавца.

Како се ни осталим наводима ревизије не доводи у сумњу правилност и законитост побијене пресуде, Врховни касациони суд је применом члана 414. ЗПП одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић